

pevnost

edice

Petr
Heteša

Závěrečný účet

Cybrain

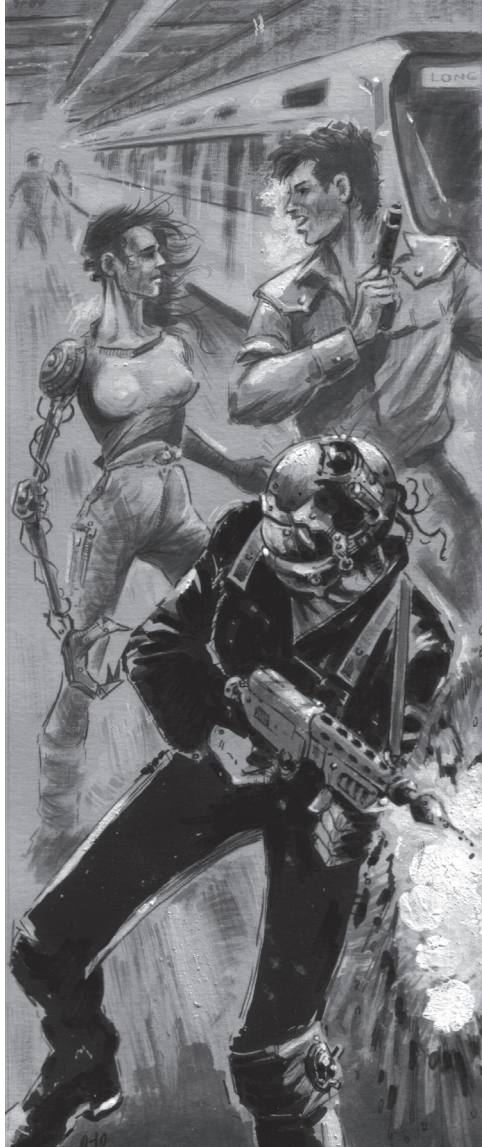
II.

Petr Heteša

ZÁVĚREČNÝ ÚČET

Petr Heteša

ZÁVĚREČNÝ ÚČET

CYBRAIN II.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-037-8

I. REVITALIZACE

1.

„Kdo ji takhle zřídil?“ zeptal se starý Robinson, pozorující svýma malýma očima utopenýma v hlubokých vráskách Miakaylinu hlavu.

„Vlastně ani nevím. Ale předpokládám, že ochranka soudní budovy a pak taky určitě tam musely být nějaké svině přímo odsud z Cybrainu.“

„A tu mi věnuješ?“

„Ne... Naopak. Tu bych potřeboval nějak zkompletovat.“

„Ses asi zbláznil,“ řekl Robinson a zapálil si příšerně páchnoucí doutník, z jehož konce čouhaly tuhé nažloutlé dráty.

Starý Robinson mohl mít tak sto let. A to jsem mu ještě stovku ubral. Byl to vlastně jenom velký neforemný shluk vrásek, který měl na výšku, na šířku i na délku asi dva metry. Jeho dům na skalní plošině, tyčící se třicet metrů nad roklí zaplněnou elektronickým šrotem, hrozil každou chvilkou zřícením a držel pod skalním převisem jen silou vůle. Robinsonovy vůle. Ale byl to největší mág kombinovaný s genetickým kouzelníkem z celého podzemí Cybrainu a jeho vůle byla schopná udržet i skálu.

„Vy si nějak poradíte,“ řekla Katalyn sedící u stolu s jedinou zdravou rukou v klíně.

„Tys tam byla taky?“ zachraptěl otráveně Robinson a Katalyn jenom přikývla. Ostatně se ani nemusel ptát. Muselo mu to být jasné hned, jak jsme vešli, a hned jak si všiml, že Katalyn chybí jedna ruka. Naštěstí ta kratší.

Kybernetický alchymista jenom nechápavě zakroutil hlavou.

„Já věděl, proč ti ten kus lebky nahrazuju pancéřovaným plechem se čtyřmi šrouby dvanáctkami.“

„Jo, možná mě to fakt zachránilo, protože se na mě zřítily galerie s několika tunami regálů... Ta ruka snad problém nebude, ne?“ řekla a ukázala na pahýl, ze kterého trčelo ještě pár drátů.

„Ta ruka ne... Tu si můžeš dokonce vybrat. Určitě tu nějakou slušnou najdem. Ale s tou vaší hlavou to bude horší,“ řekl a přišoural se ke stolu, aby si tu Miakaylinu hlavu prohlédl pořádně z blízka. Až na dva šrámy nad levým okem vypadala neporušeně. Její rezavé vlasy byly trochu pocuchané a místy slepené olejem nebo co to tam všechno kolem stříkalo za sajrajt. I ten řez krkem byl docela čistý, tedy v rámci možností. Hlavu od těla jí oddělila těžká traverza, označovaná projektanty jako I č. 22, a větší deformace vnitřních tkání nikde vidět nebyly. Svaly, šlachy, žíly, cévy vypadaly sice trochu nepřehledně, ale Katalyn tvrdila, že takový „astrolog, alchymista, mág a alternativní biolog“, jako je starý Robinson, si s tím určitě poradí, a proto ji taky vzala s sebou. Mě by to nikdy nenapadlo.

„Tohle není normální elektronika. To je čistý Cybrain.“

Já ani Katalyn jsme na to nic neřekli.

„Tahle je z nového cybrainovského prostoru.“

„No jasně,“ řekla Katalyn, „stejně jako tady Greg... Jsou to lidi. V případě Miakayly to byl člověk ještě nedávno. Předpokládáme, že teď už je asi odpojená, přesto by stálo za to její hlavu zachránit. Je pro nás docela cenná. Prožili jsme s ní toho hodně. Potřebovali bychom ji.“

„Abyste to pochopil,“ vložil jsem se do hovoru já, „nepotřebujem ji jako kamarádku, se kterou se nemůžeme jen tak rozloučit, i když v tomto případě i toto je nezanedbatelné hledisko. Ale potřebujeme ji hlavně k tomu, aby nám pomohla. Byl to mozek naší skupiny. A my ten mozek prostě potřebujeme.“

„Jestli je odpojená, je vám ten její mozek na hovno, protože ten je ve skutečnosti někde úplně jinde.“

„Jasně, sakra, že je někde jinde. Ale neříkejte, že v těch biologických procesorech tady něco nezůstalo. Nevěřím tomu.“

„Ale to víte, že zůstalo. Ale tohle je čistá biologická záležitost. Je to z Cybrainu, tedy toho aktivního Cybrainu. Dokážu sehnat Katalyn ruku, dokážu ji taky naimplantovat na to její roztodivné tělo a dokážu také to, aby byla plně funkční. Katalyn je pořád tak napůl elektronická. Jenže tohle je čistě biologický materiál.“

„Není.“

„Myslím z pohledu kybernetiky, jinak samozřejmě ne.“

„Sakra, tak je to z pohledu kybernetiky biologický materiál. No a co? Na co jste tedy po nás chtěl ta zvířata? Ty krtky, králíčky, muchomůrky, lišky, ptakopysky... Ty jsou přece taky...“

„Na experimenty.“

„Tak vidíte.... Takže váš žádáme, abyste provedl nějaký experiment tady s tou hlavou.“

Robinson se zamyslel. Jeho malá lesklá očička, utopená hluboko ve vrásčité seschlé kůži jako v propastech, těkala po místnosti střídavě na mě a Katalyn a Miakaylinu hlavu na stole.

„Já nejsem Bůh Stvořitel. Já jsem spíše takový šaman,

víte? Jsem možná schopen stvořit Frankensteinovo monstrum, ale to, co po mně chcete...“

„Potřebujeme její mozek, její znalosti, její dešifrovací schopnosti. Je to specialistka na šifry, rozumíte? Bez ní se nedostaneme ani za roh tady té pitomé skály.“

„Mám tu docela zachovalého vlka...“ řekl téměř neslyšně. „Třetí generace viru Stromboli kombinovaného se Staceroute 800.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Staceroute 800 se dokáže dostat přes stavové firewally.“

„Myslím s tím vlkem. Jak jste to jako myslel?“

„Že bych mohl zkusit tu hlavu naroubovat na toho vlka..., třeba by...“

„Tak s tím běžte do prdele. To mi snad chcete říct, že bych se tady vláčel s nějakým vlkem?“

„Chtěl jsi sakra oživit tu hlavu, ne? Potřebujete její vědomosti.“

„No jasně. To ale ještě neznamená, že ji nasadím na nějakého prašivého vlka.“

„Není prašivý.“

„Do prdele, vždyť to byla hezká, pohledná ženská. Teď si představte, až se probere, podívá se na sebe a...“

„Pak už vůbec nevím, co po mně chceš,“ řekl starý Robinson a odšoural se někam dozadu do otvoru za koráلكovým závěsem. Podíval jsem se na Katalyn. Byla nešťastná stejně jako já.

„Tobě by nevadilo, kdyby s náma chodila dál Miakaylina hlava na nějakým pitomým vlčím těle?“

Pokrčila rameny.

„Měli bychom si ujasnit, co od toho vlastně čekáme,“ řekla potom.

„Sakra, vždyť by mě musela na místě zabít, kdybych jí tohle udělal.“

Robinson se vrátil se zelenou lahvou v ruce a třemi otlučenými skleničkami. Postavil je před nás na stůl a pak do každé nalil tak na centimetr nazelenalé tekutiny.

„Dáme si absint. Možná se pak na to budete dívat jinak...“ řekl a pozvedl svou skleničku v kostnaté vrásčité ruce. Přitukli jsme si.

„Na toho vlka zapomeňte. Zabíla by mě,“ řekl jsem, když jsem položil prázdnou skleničku na stůl.

„Jestli si myslíte, že tady někde seženu nějaké skvělé ženské tělo, tak vám rovnou říkám, že nikoliv. Můžu sehnat rybu, můžu zkusit oživit nějakého administrativního kyborga, mohl bych...“

„To všechno je blbost.“

„Jo, kdybyste si sami něco přitáhli... Tam seshora, pak by to možná stálo za pokus.“

„To jako myslíte, že bych tam nahoře někoho sejmul a dopravil ho sem?“

„Přesně tak.“

„To je nesmysl. Víte stejně dobře jako já, že pokud bych zničil jeho hlavu, zničil bych i jeho spojení s tím skutečným člověkem, a to ani nezkouším domyslet důsledky pro celý systém Cybrainu.“

„Taky si myslím. Pak se musíme smířit s tím, co máme. A toho zase tak moc není. Rovnou vám říkám, že žádné fragmenty člověka tu nemám. Pokud bychom se co nejvíce chtěli přiblížit živočišnému původu té hlavy, máme značně omezený výběr.“

„Žádné lišky, veverky, klokani ani netopýři nepřipadají v úvahu,“ řekl jsem rezolutně.

Starý pán se zamyslel.

„No, jestli je to takto, tak pak náš výběr přesuneme do úplně jiné oblasti. Roboti.“

„Jste se asi zbláznil.“

„A proč? Myslím tím humanoidního robota. Androida. Toho byste možná sehnali. Bude napůl mechanická, stejně jako je tady Katalyn. Jestli vám jde skutečně o její hlavu, tedy mozek, a nechcete z ní udělat baziliška, tak to vidím jako jedinou možnost.“

„Udělat z ní robota.“

„Androida. Takového, jakých jsi už určitě tady viděl spoustu. Na všech těch celnících, kontrolních stanovištích...“

„Jo, taky jsem jich spoustu oddělal.“

„No vidíš... A to tě nenapadlo přitáhnout nějakého sem?“

„To jsem ještě netušil, že se tu shledám s Miakaylinou hlavou. Myslel jsem, že tam zakalila.“

„Taky že zakalila. Není živá,“ řekl Robinson.

„Bohužel.“

„Ale naši skvělou Katalyn napadlo vzít si její hlavu. Takže podívej. Je skutečně mrtvá a s tím prostě nic nena-děláš. A jestli jsem to správně pochopil, tak ti jde výhradně o to, vydolovat z její hlavy nějaká data.“

„Chci mít vedle sebe zase tu hezkou inteligentní Miakaylu, jakou jsem měl.“

„Tu už nikdy mít nebudeš sakra, s tím se prostě musíš smířit. Ale jestli chceš někoho, kdo tě bude provázet na cestách...“

„Nepotřebuju psa.“

„Pak prostě chceš něco, co já nedokážu.“

2.

Bar Na konci mostu už měl dávno po zavíračce, ale jednoruký Chang nás nechal, s nyní také jednorukou Katalyn, dál sedět u stolu s lahvou napodobeniny Jacka Danielse před sebou. Changův bar byl jakousi naší základnou, tedy prozatímní základnou, než se vzpamatujeme, nebo lépe řečeno, než já se vzpamatuji a bude ze mě zase ten normální, akceschopný Greg Honberg.

Pro ty, kterým unikla první část mé ponuré story, je třeba uvést, že bar Na konci mostu se nachází v biologickém počítači společnosti Cybrain, stejně jako se tam nacházím já. Já se tedy ve skutečnosti nacházím někde v písečné prdeli, v nevadské poušti, pod zemí v nějakém pitomém sarkofágu, uměle vyživován infuzemi, zatímco můj aktivní mozek je napojen na Cybrain. Za zmínku také stojí, že tomuto mému využití (nebo spíše zneužití) jsem nikdy nedal svolení, na rozdíl od těch dalších asi osmdesáti lidí, kteří tu jsou se mnou, kteří svolení dali, kteří na to mají platné smlouvy a kteří za to pobírají docela slušné peníze. Kromě těchto osmdesáti lidí je tu ale asi milion lidí umělých, ryze virtuálních, vytvořených samotným Cybrainem pro jeho vlastní provoz a servis.

Cybrain sám je pak jedním velkým experimentem, jehož využívá hlavně armáda Spojených států. Biologický počítač, který díky napojení na několik lidských mozků získá to, co standardní křemíkový digitální počítač nikdy mít nebude. Intuici.

Možná se vám zdá, že intuice je počítači úplně na nic. Ale omyl. Je to jeden z mála aspektů, kterým se klasický počítač odlišuje od lidské mysli. Takže strojový čas Cybrainu (lépe řečeno biologický čas) je pronajímán hlavně armádě pro dešifrování zachycených zpráv či řešení složitých

logistických problémů, se kterými si neví rady ani vývojová střediska kvantových počítačů. Cybrain je vlastně jedním z nejinteligentnějších počítačů ve vesmíru a můj mozek je v současnosti jeho součástí. Stejně jako byl jeho součástí mozek Miakayly Szabowské. Ovšem ta jim ho na půl roku pronajala dobrovolně. Na rozdíl ode mě.

A byla to právě Miakayla, která mi pomohla hledat tajemství, jak jsem se sem vlastně dostal, která mi pomáhala znovu nalézt mou paměť z posledních čtyř měsíců, kterou mi ty svině vymazaly, aby se ze mě stalo poslušné ozubené kolečko toho jejich šíleného biologického stroje. Byla to právě Miakayla, kterou napadlo, že jestli se chci opravdu dozvědět, kde jsem se tu vzal, tak že musíme opustit oficiální prostory Cybrainu a dostat se do podzemí, do míst neoficiálních, zakázaných a uzavřených, kde přežívají zbytky kdysi velmi úspěšných programů, fragmenty virů a nepotřebných dat. Do prostorů, ve kterých jsou bary, třeba jako je Na konci mostu, kde je možné sehnat nejenom alkohol, ale dokonce i crack, kokain, heroin a další radosti v horních patrech nedostupné. Byla to Miakayla, která mě přivedla na myšlenku, vzepřít se zadaným úkolům a přejít vlastně do ilegality, ze které se lze potom dostat i do úplně jiných částí digitálního světa, třeba i mimo Cybrain, do celosvětové sítě a zkusit hledat pravdu tam. A za to, že jsem tu pitomou pravdu nakonec našel, vděčím právě jenom jí.

A jestliže teď pravdu, která je daleko krutější, než jsem si vůbec dovedl představit, znám a vím, kdo mě sem dostal a za jakou cenu, tak je nejvyšší čas na pomstu. Ovšem Miakayla byla jedním z mála lidí, která mi s ní byla schopna pomoci. Teď už vlastně ne lidí. Jednou z mála hlav.

3.

Nebylo toho zas tolik, o čem by se dalo přemýšlet. Prostě jsem Miakaylu potřeboval. Takže to znamenalo pro ni sehnat tělo. Vlka, kozu, opici či podobná stvoření jsem odmítl, takže zbývalo sehnat humanoidní tělo. Nakonec ten Robinsonův nápad nebyl zas tak špatný. Vlastně byl jedním z mála možných.

Ovšem cena také nebyla malá. Chtěl jedno i pro sebe. Tělo. Ne tedy přímo pro sebe, jako že by vytvořil nějakého dalšího hybrida sám ze sebe, ale pro svoje experimenty. Znamenalo to sehnat dvě těla. A nechtěl jsem žádné levné roboty, překládkové mechanismy, údržbářské stroje, ale skutečné androidy poslední generace. Navíc pro Miakaylinu hlavu androida ženského pohlaví. Což byla samozřejmě blbost, protože androidi žádné pohlaví nemají, ale aspoň ženského vzhledu.

Něco takového je pochopitelně možné sehnat jenom v oficiálních částech horního Cybrainu. Tady v podzemí se nic podobného nevyskytovalo. Tady můžete sehnat opravdu jen zbytky různě zmutovaných softwarových řetězců, od dvouhlavých ryb až po šestinohé klokany. Vzpomněl jsem si na Melisu z celnice na Westline 6. Ta byla hezká, jenže to byl vlastně také člověk, který Cybrainu pronajal na nějaký čas svůj mozek. Ale Westline 6 byla odsud nejpřístupnější. Alespoň Katalyn tam znala cestu. A já ostatně po posledních událostech už taky.

Takže to znamená vypravit se nahoru, kde jsem pochopitelně hledán, sejmout tam dvě bytosti humanoidních tvarů a dotáhnout je ke starému Robinsonovi. Žádná procházka růžovým sadem... Dejme tomu, že by se mi to i podařilo. Jsem voják, nemám problém někoho sejmout, zvlášť pak ne

pitomý mechanicko-biologický digitální organismus... Já odtáhnu jednoho, ale Katalyn toho druhého asi těžko. Takže budu potřebovat ještě nějakého pomocníka. Možná by o někom mohl vědět Chang.

4.

Na Westline 6 jsme se dostali něco kolem šesté hodiny večerní, tedy dle místního kybernetického času, který byl uzpůsoben lidskému čtyřicetihodinovému biorytmu. Nebylo to velké nádraží. Jeho prostor byl už v oficiální části Cybrainu, tedy mimo tu zdánlivě mrtvou a dávno zapomenutou zónu, mimo to zakázané území, ve kterém se mi podařilo přežít. Dostat se tam šlo poměrně složitě, většinou přes zakódované vstupy, které právě Miakayla uměla rozkódovat. Ovšem zrovna v případě Westline 6 pak existoval ještě jeden vstup. Prasklina ve skále ústící až do praskliny ve zdi, oddělující toto nádraží od podzemních prostor. Samozřejmě, že se muselo dávat pozor na ochranku a v krajním případě ji dokonce i odstranit, ovšem v tom už jsem byl docela zbláhý, jelikož během těch minulých a velice dramatických dní jsem získal takové zkušenosti, které by mi mohl závidět i sám šéf výcvikového střediska ve West Pointu.

Westline 6 bylo osm kolejišť ve třech úrovních, přístupných ze tří galerií pospojovaných lávkami, schodišti a eskalátory. Odsud se pak dalo dostat nejen přímo do centra Cybrainu, ale také do hlavních směrovačů a poté vycestovat třeba do Evropy, Indie nebo Japonska. Tedy pokud jste měli platný pas, v tomto případě platnou identifikační kartu a cestovní příkaz či autorizační osvědčení. Já pochopitelně neměl vůbec nic. Já byl naopak hledaný po celém Cybrainu. Tedy tom oficiálním Cybrainu. V podzemí mě nikdo

nehledal, protože se tam téměř nikdo neodvážil a pro normální provoz Cybrainu je toto podzemí vlastně nedostupné. O tom, že jsem se sem dostal, neví asi nic ani Kershama, tedy můj hlavní instruktor a teď již i hlavní nepřítel.

Pro ty, kteří se nedostali k prvnímu dílu této mé odysey, je třeba zodpovědět i otázku, proč už mě dávno neodpojili. Vymkl jsem se jejich kontrole, byl jsem pro ně tedy nepoužitelný, a naopak je v určitých věcech začal dokonce i ohrožovat. Takže se přímo nabízí řešení odpojit můj mozek ležící hluboko v podzemí v nevadské poušti od systému Cybrainu. Což by byl pochopitelně můj konec.

Ovšem to by museli udělat na místě k tomu určeném. Kdyby to zkusili udělat přímo v oficiálním aktivním Cybrainu, kdy jsem zapojen do tisíce nejrůznějších interakcí a vztahů, celý systém by jim mohl kleknout. Není zase tak stabilní, aby ustál takovou anomálii jako odpojení jednoho mozku, nedílné součásti systému. A kleknutí systému by se rovnalo naprosté katastrofě.

Nejenže by Cybrain přišel o spoustu peněz a stal by se předmětem spousty žalob, ale v rámci toho by mohlo dojít také poškození ostatních mozků připojených na systém. Dalších osmdesáti lidí, ležících stejně jako já v sarkofázích v nevadské poušti (oni dobrovolně, já nikoliv).

Takže zájmem pana Kershama, jednoho z největších místních cybrainovských šéfů, bylo odchytit mě, dopravit na delimitační středisko a tam regulérně odpojit. Zájmem mým bylo neustále se pohybovat, udržovat je v nejistotě, jestli jsem v systému, či mimo něj, a v neposlední řadě zničit Kershama.

Kershama je v Cybrainu člověk, stejně jako já, a pravděpodobně je to on, kdo jim k té sviňárně pomohl a nechal mi

vymazat z paměti čtyři měsíce. Velmi podstatné čtyři měsíce, které nakonec osvětlovaly celé mé působení tady.

Westline 6 bylo jedním z míst, které bezprostředně sousedí s podzemím a kterým, jak už bylo řečeno, se dá dostat do oficiální části Cybrainu. Trhlina ve skále. Vědí o ní a hlídají ji. Ostatně hlídají každé nádraží.

Když jsme s sebou ještě měli Rona, tak nebyl problém se do Cybrainu dostat téměř kdekoliv. Ron byl hacker a skončil při naší misi do soudní budovy ve Washingtonu. Bohužel z něj už nešla zachránit ani ta hlava. Rozstřelil mu ji Lovenay plazmovou pistolí a Ron se prostě vypařil. Lovenaye jsme pak dostali. Kersham na svůj osud pořád ještě čeká.

Vystrčil jsem hlavu ze skalní průrvy ústící na třetí galerii Westline 6. Strážci byli dva, ostatně jako všude tady. Humanoidní roboti v černých kevralových mundúrech se spoustou kapes, s přilbami opatřenými kamerami a samopalem na hrudi. Já měl devítimilimetrového glocka (kterého si tak oblíbila Miakayla) se zásobníkem na čtrnáct nábojů. Skvělá, pohotová a velice průrazná zbraň nejen mimo Cybrain. Mou výhodou byl ovšem výcvik ve West Pointu, zatímco oni v tomto směru měli jenom standardní software postavený (a nepochybně velmi často upgradeovaný) na klasické virové útočníky, což já tedy rozhodně nebyl. Já byl člověk s výcvikem od Lovenaye.

Můj problém ovšem nebyl jenom v těchto dvou strážcích. Chtěl jsem pro Miakaylu ženské tělo. Starému Robinsonovi to bylo jedno, takže ten by mohl dostat jednoho tady z těch bezpečáků. Jenže pro Miakaylu jsem potřeboval ženskou. Znamenalo to sejít dolů a dostat se někam do administrace nebo výdeje kódovaných karet, kde většinou seděly ženské.

Zastrčil jsem hlavu zpět do nahrubo vytesané chodby,

ve které seděla na zemi Katalyn a pak ještě jeden hybridní nevím co, možná živočich, možná robot, prostě něco, co dal dohromady genetický mág Robinson. Možná malý medvěd s obřími tlapami naimplantovanými snad z nějakého mechanického překladače a s hlavou zastoupenou vydutým plechovým diskem se dvěma kamerami. Intelligence deseti-letého kluka, což bylo pro mé aktuální potřeby tady na tom nádraží naprosto postačující. Potřebovali jsme ho pro transport těla. Robinson mu říkal Floyd.

„Floyd zůstane tady. Ven půjdeme jenom já s Katalyn. Potřebuji sem dostat nějakou holku, takže budeme muset jít až dolů. Použijeme tu samou fintu, jako tenkrát použila Miakayla. Prostě se ohlásím jako zvláštní bezpečák, který objevil vir. To budeš ty.“

„Jasně...“ řekla Katalyn, „ostatně ve své podstatě jsem skutečně vir. Nebo jsem z nich aspoň vznikla. Takže ta role mi docela sedí,“ řekla a zakřenila se svými nepřírozeně velkými koňskými zuby, na které už jsem si naštěstí zvykl, stejně jako na ty čtyři velké šrouby vzadu na její hlavě a na tu její titanovou ruku dvakrát delší, než je obvyklé.

„Floyde, rozuměli jsme si? Zůstaneš tady sedět a nehneš se, dokud já s Katalyn nepřijdem.“

„Jasně, zůstanu sedět a nehnu se.“

„Správně.“

Otočil jsem se ke Katalyn:

„Musím se zmocnit jednoho toho samopalů. Až mu rozstřelím objektivy, vytrhneš zbraň tomu druhému. Ale nebude to určitě dřív, než budeme dole. Potřebuju pro Miakaylu tu ženskou.“

„Chápu.“

„Takže jdeme na to.“

5.

Zaregistrovali nás, sotva jsme se objevili na galerii. Jejich software nebyl vůbec komplikovaný. Okamžitě měli v rukou své samopaly, jejich objektivy se vysunuly, aby si nás nazoomovaly, a ten nalevo zahalekal strojovým hlasem: „Vaši identifikaci.“

Katalyn se roztrásla. Já se ani nehnu. Už jsem věděl, že robot, jakmile začne střílet, málokdy mine. Takže zbývala jedna jediná možnost, aby střílet prostě nezačal. Zvedl jsem ruce na znamení, že v nich nemám zbraň a nemíním nijak útočit. Pak jsem řekl hodně nahlas, aby mě na těch patnáct metrů vůbec slyšeli: „Jsem ze speciálního bezpečnostního týmu prověřující zabezpečení severních nádraží. Máte tady průlom a tohle jsem v něm našel,“ ukázal jsem na třesoucí se Katalyn. Zcela zjevně o žádném speciálním bezpečnostním týmu neslyšeli. Ani se nehnu a asi si tu větu přehrávali znova na svých pevných discích, ovšem úplně se stejným výsledkem. Nevěděli zase vůbec nic.

„Potřebuji dovést k nejbližšímu komunikačnímu terminálu, abych podal hlášení svým nadřízeným,“ řekl jsem.

„Vaši identifikaci, pane,“ zahlásil opět ten co prvně, jelikož jej nic jiného nenapadlo a na žádné jiné varianty neměl připravený software. Blbeček. Někdy je daleko jednodušší přelstít inteligenta než blbce. A tohle byl blbec pořádný. Přemýšlel jsem, jak z toho.

„Vaši identifikaci, pane,“ zahlásil opět a já přemýšlel o tom, jak dlouho to chce ještě opakovat.

„Potřebuji okamžitě zabezpečený kontejner tady pro tohle a poté podat hlášení svým nadřízeným. Nemohu se identifikovat, jelikož pracuji v utajeném režimu. Mohu se identifikovat pouze svému nadřízenému.“

Přesto, že jsem byl hledaný po celém Cybrainu, nemohli mě poznat, pokud jsem měl vedle sebe Katalyn, protože pro ně jsme působili jako jednodílná skupina dat, která neodpovídala datům mé osoby. Kdybych tam stál sám, tak by jim to muselo dojít. Vytáhl mobil. Bylo jasné, že bude volat vedoucího směny nebo něco podobného, ale pokud budu mít štěstí, bude to opět kybernetický mozek. A pokud bude dost inteligentní, možná by bylo možné jej přelstít.

Konzultace trvala asi dvě minuty a na tu dálku nebylo slyšet, co si spolu povídají. Pak na mě rukou kývnul, abychom přistoupili. Držel jsem Katalyn za chvějící se titanovou ruku (jedinou) a ona poslušně cupitala tři kroky za mnou, protože ji fakt měla nezvykle dlouhou. Přistoupili jsme až k nim a ten volající mi vrazil mobil do ruky. Přitom na nás pořád mířili těmi svými samopaly. Vzal jsem si ho a přiložil k uchu.

„Sirius 85 ze zabezpečovací služby,“ zahlásil jsem se do telefonu a na druhé straně se ozval dutý monotónní hlas:

„Identifikujte se naší službě pane, jinak budu muset nařídit vaše eskortování na služebnu.“

„Sirius 85, kódové označení MB 125/85.“

Chvilku bylo ticho a pak se ozvalo:

„Nic takového ve své databázi nemám.“

„Pracuji v utajeném režimu pro sekci B, takže je možné, že nic takového tam skutečně nemáte. Potřeboval bych se spojit se svým nadřízeným, který vám pak zavolá a celou situaci vám vysvětlí. Potřebuji, aby mě vaše ochranka pustila k nějakému terminálu. Mám u sebe cizí element, pro který budu potřebovat bezpečnostní kontejner.“

„Buď se okamžitě identifikujete, nebo vás –“

„Ale já se již identifikoval, pane. Akorát že vy mě nemáte ve svých záznamech, ale to přece není sakra můj problém.“

„Ne, to opravdu není váš problém. Ale můj rozhodně také ne. Takže si přímo tam necháte udělat scan a teprve potom se rozhodnu.“

„Souhlas. To vypadá rozumně... Řekněte to těm vašim lidem.“

Podal jsem telefon zpět kybernetickému těžkooděnci. Vyslechl si názor svého velitele, potom schoval mobil do náprsní kapsy a samopalem mi pokynul, abych ho následoval. Vydal jsem se poslušně za ním, zatímco jeho kolega s namířenou zbraní šel za námi. Sjeli jsme až do přízemí nejbližším eskalátorem a tam si to namířili do administrativní části nádraží. Přesně to, co jsem potřeboval.

Bylo jasné, že žádný scan si nechat udělat nemohu, protože ten by jasně prokázal, kdo ve skutečnosti jsem, a pak už by se asi moc nerozmýšleli. Ale potřeboval jsem se prostě jakýmkoliv způsobem dostat dolů. Miakayla si zasloužila ženské tělo a nikde jinde, než v té administrativě, jsem ho sehnat nemohl. Akorát asi že si nebudu moc vybírat.

Dole byl docela šrumec. Prošli jsme kolem další dvoučlenné hlídky, která se s našimi průvodci pozdravila. Na Katalyn zírali, jako bych s sebou táhl mimozemšťana. Bylo tam také dost lidí, tedy kybernetických lidí. Díval jsem se pozorně kolem sebe, jestli náhodou nespatřím člověka, protože ten by mě poznal určitě hned a bez jakéhokoliv scanu. Ten by mě totiž vnímal jako Grega Honberga a ne jako skupinu dat společně s Katalyn. Ale nikoho takového jsem tam naštěstí nezahlídl. Zato jsme potkali dvě docela pěkné úřednice ve slušivých modrých úborech, obě s plastovými obličejí panáků z výkladních skříní supermarketů. Sakra, ty jsem propásl. Možná jsem měl skočit po jedné z nich.

Další příležitost ale už jsem promarnit odmítl. Byla to

holka, ne moc vysoká, spíš tedy menší, s výrazně japonskými rysy, ale to mi moc nevadilo, protože hlavu jsem stejně nepotřeboval a jinak na ní toho japonského moc nebylo, tedy kromě malých nader. Měla štíhlou a už od pohledu mrštnou postavu a v ruce nesla aktovku. Taky jsem si všiml, že má dokonce i prsty, což někteří androidi neměli, jelikož místo nich měli třeba štípací kleště, šroubováky, sešíváčky, nůžky, konektory či jiné blbosti. Tohle bylo absolutně ideální tělo.

Nechal jsem Katalyn, aby mě předešla, a přitom ji řekl, že jdeme do akce. Že má na starost toho prvního. Vyměnili jsme se a ten za námi z toho byl tak zmatený, že si ani nevšiml glocka v mé ruce a vlastně ani nezaregistroval mé dva rychlé výstřely, kterými jsem mu zlikvidoval oba objektivy. Najednou byl slepý.

Začal taky střílet, ale to už jsem hlaveň jeho samopalu stihl sklopit k zemi, takže všude kolem nás lítaly odštěpky keramické dlažby. Katalyn mezi tím omotala svou dlouhou titanovou ruku kolem krku toho vedoucího a jedním trhnutím mu zlomila vnitřní nosnou konstrukci, čímž mu přerušila všechny kontakty vedoucí z hlavy do těla. Zhroutil se jako gumový panák, aniž stačil vystřelit.

Ten můj ovšem střílel pořád bezhlavě kolem sebe, našťastí směrem do kolejiště, kde se mu podařilo rozstřílet skla několika vagonů, než se mi podařilo odstřílet mu ten samopal z jeho kovových prstů. Potom jsem vyprázdnil asi půl zásobníku do jeho krku. Glock nebyl ideální zbraní proti cybrainovským kyborgům. Oba dva sebou pak ještě šhubali na zemi.

Křikl jsem na Katalyn, ať jednoho z nich znehybní a pak vezme aspoň jeden ze samopalů. Pak jsem se otočil k té subtilní japonské holce, která stála o pět kroků dál a celá vydě-

šená na ten výjev hleděla bez toho, že by ho byla schopna nějak vyhodnotit.

Namířil jsem svého glocka a jedním výstřelem jí rozstřelil hlavu. V Iráku jsem byl zvyklý na leccos, ale tohle jsem dokázal jenom proto, že jsem si pořád musel říkat, že je to obyčejný stroj narvaný drátama a pitomým softwarem. Že je to opravdu plastová figurína z výkladní skříně, kterou nám dali na střelnici, abychom se procvičili ve střelbě. Složila se k zemi jako by skutečně byla člověk. U kyborgů a androidů to nikdy moc jednoduché nebylo, jelikož člověk si nemohl být jist, kde mají řídicí jednotku. Ti se většinou pak ještě nějakou dobu škubali, cukali, někteří dokonce i bez hlavy byly schopni utíkat nebo se na člověka vrhnout. Tahle se jenom sesula k zemi a pak už se ani nepohnula. Panebože. Modlil jsem se, aby nebyla člověkem stejným jako já, napojeným někde v nevadské poušti. Jenže na to měla moc plastový obličej. Tedy v dobách, kdy ho ještě měla.

Kolem nás se začal tvořit kroužek nechápajících mechanických organismů.

„S touhle by sis mohla poradit. Já si vezmu toho strážce. Musíme je dostat nahoru.“

Katalyn si hodila samopal na záda a vrhla se na dívčí nehybné tělo. Vytékala z něj podivná nazlátlá tekutina, něco jako rostlinný olej. Bylo třeba to udělat rychle, než si toho rozruchu všimne další hlídka, kterých tu bylo určitě víc než dost.

Vybral jsem si toho strážce, kterému Katalyn pouze zlomila vaz, protože z toho druhého udělala absolutní vrak pomocí jeho vlastní pistole, když ho nemohla znehybnit. Vypadal docela nepoškozeně, přestože se také nehýbal. Přehodil jsem si ho přes záda.

Sakra. Byl docela těžký. Tak tak jsem ho unesl a podlamovala se mi kolena. Prošli jsme udiveným davem k nejbližšímu eskalátoru a vyjeli nahoru. Dole začaly houkat výstražné sirény. Asi už si nás někdo všiml. Katalyn její břemeno nedělalo vážnější problémy a během okamžiku byla u průrvy do skály. Já byl o něco pomalejší, ala taky jsem to stihl. Právě včas. Za sebou jsem zaslechl střelbu.

6.

Předal jsem bezvládné tělo strážce Floydovi a sám si vzal tu subtilní Japonku. A nebýt Floyda, nikdy bychom je k Robinsonovi nedostali. Disponoval skutečně medvědí silou a já měl naopak strach, aby to břemeno ještě nějak nerozmačkal a nepoškodil. Cesta nám trvala něco kolem šesti hodin, což nebylo způsobeno ani tak její délkou, jako spíše obtížností, protože některé úseky jsme museli překonávat po úzké skalní římse přitisknutí ke skalní stěně, jiné po visutých lávkách s částečně vyrvanými prkny v mostovce, jindy pak šplhat po ocelových žebřicích do vyšších podlaží (což bylo zvláště zábavné, jelikož několikrát mi ta Asiatka skoro spadla dolů a jenom díky Katalyn jsem ji zachránil).

Do Robinsonovy skalní chýše jsme se dostali až večer a já padl vyčerpáním.

„Seš dobrej, Honbergu,“ komentovala můj výkon hromada vrásek a hned poté se vrhla na prohlídku našich úlovků.

„Tohle je špičkový produkt,“ řekl a ukázal na tělo, jehož hlava ještě před sedmi hodinami měla japonské rysy.

„To jsem rád, že to dokážete ocenit.“

„Poslední vývojový model, android MK 9000. Žádné baterie, stahuje si energii přímo z daného prostředí.“

„Takže na ni ta Miakaylina hlava půjde.“

„To právě bude trochu problém. Je to daleko složitější mechanismus, než jsem zvyklý. Bude to hodně složité.“

„Ale vy to zvládnete.“

„Možná by stálo za úvahu, jestli tu hlavu naopak nenaimplantovat tomu ozbrojenci.“

„Vy jste se asi zbláznil.“

„Možná by vám takový pomocník byl platnější. Jestli se zase chcete vydat na nějaké to vaše bláznivé dobrodružství, hodil by se vám spíše bojovník než ženská.“

„Mně nejde o ženskou, sakra. Mně jde o ten její mozek.“

„No ten by v tom bojovníkovi samozřejmě byl.“

„Zapomeňte na to... Chci tu hlavu na tady to ženské tělo.“

„Jak myslíš. I když jak říkám, bude to hodně složité a neručím za výsledek.“

„Zatímco u toho policajta za výsledek ručíte?“

„To by bylo skutečně daleko jednodušší a s větší zárukou.“

„Ne... Chci tu Japonku.“

„Možná je to Vietnamka.“

„To je jedno.“

„No jak myslíš... Zkusím to.“

„A dejte si záležet... Hodně o ni stojím.“

„To už mi došlo.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Počítám tak tři dny. Nějaký čas pak zabere ožívování, testování...“

„Nešlo by to rychleji?“

„Nešlo,“ řekl stařec a podrbal se na svých vráskách na hlavě.

„No dobrá. Pokusím se to nějak vstřebat. Potřeboval bych taky nějaké zbraně,“ řekl jsem po chvíli.

„Tak na to zapomeň. Dal jsem vám to nejlepší, co jsem měl, jestli si nevzpomínáš. Navíc jako zálohu s tím, že mi přinesete nejrůznější exotické živočichy. Byli jste pryč skoro měsíc a přinesli jste hovno. Akorát hlavu. A to ještě byla jednoho z vás.“

„Sakra a tady ten strážce snad...“

„Toho do toho nemíchej. Ten je za to, že se ti pokusím dát znova dohromady tu tvoji ženskou. To s tím nemá co dělat. Ale za ty granáty, brokovnici, pistole a kdovíco jste ještě dostali, jsem já nedostal vůbec nic.“

„Polepším se,“ řekl jsem otráveně. „Teď bych ale fakt potřeboval zbraně. A ne ty, co jste mi dal posledně, ale zbraně, fungující i v Cybrainu. A fungující taky na podobné organismy, jakým jsem já sám.“

„Myslíš na lidi.“

„Tak nějak. Myslím, že je nejvyšší čas na konečné zúčtování.“

„Tak na to úplně zapomeň. Dočista ses bláznil. A ručím ti za to, že nic takového neseženeš nikde tady v podzemí. Tady je jenom klasika a i té je tu pomálu. Pokud se ti nelíbí, co tu máme, tak se budeš muset obrátit na někoho nahoře.“

„No dobrá. Tak se obrátím na někoho nahoře. Akorát mi řekněte na koho.“

„Ty ses nějak odvázel, hošánku,“ zaskřehotal prastarý genetický alchymista, což měl být možná smích. „Myslel jsem, že tě nahoře hledají.“

„Samozřejmě že hledají. No a co?“

„No a nic... Co by...“

„Potřebuji vysokofrekvenční neutralizátory, plazmové pušky, elektronické bomby...“

„Ty chceš zničit Cybrain?“

„To ještě nevím. Hlavně chci dostat jednoho z těch, co mě tady do toho průseru dostal.“

„Vždyť Katalyn přitáhla nějaký samopal.“

„Jasně. Taky bude dobrý. Ale dá se použít jen mimo Cybrain a tady funguje jen na cizí viry. Cybrainovské organismy jsou vůči němu imunní. Já ale potřebuji prostě něco, o čem vím, že když tím zasáhnu tu svini Kershama, tak už se neprobere.“

„Tady dole nic takového není. A i kdyby bylo, tak to prostě nezaplatíš.“

„No dobrá. Tak je to nahoře. Tak si pro to zajdu nahoru. Akorát mi řekněte kam nebo za kým.“

„Nedělám v tom oboru, takže ti to neřeknu. To jsou věci, které jdou mimo mě. Jasně že se sem tam dostanu k nějaké té zbrani, ale mým hlavním oborem jsou tady ty organismy.“

„Tak jo. Takže doufám, že aspoň v tom svém hlavním oboru jste špička a tu Miakaylu mi dáte dohromady.“

„Jsem špička.“

„To rád slyším.“

Zvedl jsem se od stolu s tím, že se vrátíme do baru Na konci mostu. Katalyn dál seděla.

„Ty tu budeš čumákovat celý ty tři dny?“

„Ne. Ale Robinson mi slíbil navečer tu novou ruku.“

Podíval jsem se na něj.

„No jasně, že slečna bude mít dneska novou ruku.“

„Doufám, že ne z opice nebo nějakou pařátu z ptáka Noha.“

„Ne, odmítla jakýkoliv biologický materiál. Bude to opět mechanické tak, jak na to byla zvyklá. Nový model z překladačských robotů se čtyřmi prsty.“

„No dobrá... Jsem zvědav.“

Otočil jsem se ke Katalyn: „Jinak vlastně ani nevím, jestli jsem ti to už říkal, ale počítám s tebou.“

„Uvažuješ zase o nějakém výletu mimo Cybrain? Do standardní sítě?“

„Jo, taky.“

„Jestli do toho půjde Miakayla, jdu taky... A bez ní vlastně taky,“ řekla s rubínově zářícíma očima.

Byla skvělá.

„A stav se zítra,“ houkl na mě ještě starý Robinson.

„Říkal jste až za tři dny.“

„Jasně. Ale chtěl jsi kontakt na nějakého obchodníka se zbraněmi, ne?“

„Jo, to jsem chtěl.“

„Tak teď vypadni.“

7.

Chang ke mně přífrčel na svém invalidním vozíku a postavil přede mě láhev něčeho, co velmi vzdáleně mohlo připomínat Jacka Danielse, stejně jako Jima Beama a stejně jako benzín nebo kerosin.

„Díky.“

Bylo na čase vytvořit si nějaký plán. Plán postupu. Co teď a co potom, a co vlastně vůbec chci.

Pomstu.

Musím zabít Kershama. Ten sice taky leží v sarkofágu v nevadské poušti, ale jeho mozek je tady, v Cybrainu, stejně jako můj. On mě tady dostal na starost a určitě o celém tom komplotu věděl. Musel o něm vědět. Nezaslouží si tady být dále a nezaslouží si být dále ani na Zemi. Proto jsem potřeboval zbraň, která dokáže zničit i jeho.

Pak to byl plukovník Whittmann, jehož jméno jsem si zapamatoval ze svého spisu. Byl to on, kdo můj spis nechal na ministerstvu obrany skartovat. Musel dobře vědět, co dělá, na čí příkaz a proč. Byl jedním z těch, kdo mě sem dostali. Tím dalším byl nepochybně John Stomayer... Svině Stomayer s hodností kapitána a velitele naší základny v Iráku. On byl počátečním strůjcem celého toho průseru. On byl tou iniciační rozbuškou, on byl tím, kdo měl v ruce tu pistoli, kterou mě zastřelil. Nebo spíše chtěl zastřelit. To, že se to nepovedlo úplně, ho vůbec neomlouvá. Protože to, co udělal potom, bylo možná ještě horší, než kdyby se mu skutečně podařilo odstřelit mě v Iráku.

A rozhodně v tom nebyl sám. On sám by mě nikdy nedokázal dostat sem. Jenže o těch ostatních zatím nic nevím. Takže mým dalším úkolem bylo zabít Whittmanna a Stomayera. Problém byl v tom, že tihle dva jsou mimo Cybrain. A nejen mimo Cybrain, ale mimo veškeré digitální síť. Ty dvě kurvy si žily na Zemi své normální životy a utrácely své prachy, které si nelegálně nahrabaly. A když jsme na to s Jeffem přišli, tak nás prostě odstřelili.

Takže cíle jsem měl celkem jasné a nebylo o čem přemýšlet. Horší bylo, jak to provést. A to jsem právě potřeboval vymyslet. To bylo to, co jsem hledal v těch průzračných a různě zabarvených hladinách Changových utrejchů. Nebyl jsem s Whittmannem ani Stomayerem kompatibilní. Zatímco oni byli z masa a kostí a byli v pohodě tam nahoře, já se pohyboval v Cybrainu v podobě digitálních dat. A zkuste z této pozice někoho zlikvidovat.

Hodil jsem do sebe dalšího panáka a dolil si prázdnou skleničku.

8.

Když jsem druhý den ráno navštívil Robinsonovu chatrč na skále, Katalyn skutečně měla novou ruku. Měla délku normální lidské paže (na rozdíl od té druhé, původní, která byla téměř dvojnásobně delší) a byla opravdu krásná. Matný, žárově pozinkovaný kov se skvělými kloubovými mechanismy. Zrovna se učila uchopit skleničku tak, aby ji přitom nerozdrtila.

„Má vlastní posilovače,“ řekla mi s rozzářeným úsměvem, když mě spatřila ve dveřích.

„Blahopřeji. Takže operace se povedla.“

„Jasně že jo.“

Zpoza závěsu se vynořila hromada vrásek na neohrabaných nohou a starý Robinson mi pokynul, abych se posadil.

„Nechceš mi podat ruku?“ zeptala se Katalyn.

„Ani náhodou,“ řekl jsem, když jsem spatřil na stole hromádky střepeň nejméně ze tří sklenic.

„Možná zítra.“

Robinson se také posadil a šoupl mi přes stůl přeložený pivní tácek. Otevřel jsem jej. Bylo tam telefonní číslo.

Celý systém Cybrainu byl nastaven tak, aby jeho vnitřní struktura byla převedena do virtuální reality, kterou je schopen lidský mozek pojmout a na kterou je zvyklý. To znamená, že přenos informací mezi softwary (kterým jsem v tuto chvíli i já) zde byl simulován klasickým mobilním telefonem. Podobně jako veškerá textová data zase byla přetransformována do popsaných papírů, přesuny po síti pak tunely s vlaky a podobně. Vývojáři Cybrainu se prostě snažili, aby to připojeným lidským mozkům co nejvíce ulehčili a nemuseli je před vpuštěním do systému třeba dva roky školit.

„To je on?“ zeptal jsem se.

„Jo... Francesco Bellini.“

„To zní jako mafie ze sicilského Corleone.“

„Není to mafie z Corleone. Je to velmi vážený pán. Úředník. Vysoce postavený úředník. Náměstek ředitele vývojového centra zbraňových systémů.“

„To si jako mám podat oficiální žádost?“

„Zkus to... Myslím, že to bude tvoje poslední žádost v životě.“

„Takže co s tím mám sakra dělat? Žádný náměstek se se mnou bavit nebude. Já myslel –“

„Tohle není jen tak obyčejný náměstek. Tenhle právě inklinuje i k dialogům s lidmi, se kterými by se skutečný náměstek nikdy nebavil.“

„Takže skutečně nějaký mafián.“

„Neřekl bych.“

„Znáte ho? Jednal jste s ním? Řekl jste mu o mně?“

„Ani náhodou. Naposled jsem s ním jednal někdy před osmi měsíci. Tehdy ještě jel na drogách a dalo se s ním obchodovat.“

„Drogy za zbraně?“

„Tak nějak. Ale jenom za ty obyčejné zbraně. Ty, co nám mohl pustit. Většinou ty, co zabavili při nějakých bezpečnostních akcích. Zbraně, které měly být zničeny. Před tím je ovšem dostali ještě do toho jejich vývojového centra, aby je pořádně prozkoumali a aby si z nich vzali inspiraci ohledně nějakých nových technologií.“

„Já chci ale nové zbraně. A cybrainovské zbraně.“

„To budeš muset říct jemu.“

„Říkáte, že je na drogách?“

„Jo.“

„Jste schopen sehnat ty drogy, které potřebuje?“

„Právě, že už asi ne. Jak říkám, přes půl roku jsem ho neviděl.“

„Že by toho nechal?“

„Nenechal. To vím jistě. Naopak. Myslím, že do toho zabředl ještě víc.“

„A vy jste nestačil pokrývat jeho potřeby.“

„Ne, tak to není... Potřeboval něco lepšího.“

„Co lepšího?“

„Něco lepšího než to, co jsme mu dodávali my tady v podzemí. Něco o třídu úplně jinde... Ovšem to tady nelze sehnat.“

„A kde? Nahoře?“

„Přesně tak.“

„A já myslel, že alkohol a drogy existují naopak jen tady dole.“

„To ano. Ale já mám dojem, že začal ulítávat ještě na něčem větším, než na klasických drogách.“

„A to je co?“

„To nevím... to se budeš muset zeptat jeho. Jediné, co vím je, že je prodejný a že pokud mu seženeš to, co chce, tak je schopen udělat cokoliv. Je to připojený člověk jako ty, který už je tu třetím rokem a už třikrát si prodloužil roční smlouvu. Myslím, že pro normální svět už je odepsaný, už se nedokáže vrátit na Zemi. Asi by tam dlouho nepřežil.“

„To mi vyhovuje, to je asi skutečně ten, koho hledám.“

„Ale jak jsem řekl..., je to člověk.“

„Tím líp se s ním možná dohodnu.“

„O to nejde. Ale pozná tě. Jestli jsi nahoře hledaný, tak okamžitě, jak se před ním objevíš, bude vědět, o koho jde.“

„Možná to půjde vyřídit telefonem.“

„To asi těžko, tak neopatrný není. Je to příliš vysoce postavená figura.“

Asi nějaká podobná svině jako kapitán Stomayer, pomyslel jsem si.

„No dobrá. A tohle je telefon na něj?“

„Jo. Bude třeba si s ním domluvit schůzku. Po telefonu se o ničem zmiňovat nemůžeš.“

„To je mi jasný.“

„A ta schůzka určitě nebude tady dole, ale tam nahoře.“

„To je mi taky jasný.“

„A nerad bych tě pouštěl do centra Cybrainu s Katalyn, takže budeš potřebovat jiného průvodce.“

„Počítal jsem s Katalyn.“

„Zapomeň na to. Já si tady nebudu celou noc hrát s její rukou jenom proto, abych ji pak odevzdal eliminačnímu středisku Cybrainu.“

„Nevěříte mi.“

„Dostaneš Horáce. Pro to, aby tě hlídky nepoznaly a nedokázaly identifikovat, bohatě stačí. Navíc ti ukáže cestu nahoru.“

„Tu znám.“

„To těžko... Jestli myslíš tu jako posledně, tak ta nepřipadá vůbec v úvahu. Po tom vašem posledním incidentu na Westline 6 je tato cesta již nemožná. Dvojnásobně jištěná ochrana. Musíš jinudy.“

„A Horác zná jinou cestu?“

„Jasně.“

„No dobrá, kdy přijde?“

„Třeba hned,“ řekl starý Robinsona a pískl na dva prsty.

Horác se vynořil zpoza závěsu, jako by tam na ten povel čekal. Měl dlouhé špičaté uši, lesklé hnědé oči a horní zuby

mu přečnivaly přes spodní ret. Měl krásnou kaštanovou barvu, dlouhý ocas a čtyři nohy. Byl to pes. Kdysi možná irský setr, než ho dostal do parády Robinson.

„To myslíte vážně?“

„Můžeš si s ním zahrát šachy. A jestli vyhraješ, tak ti tu Miakaylu dám dohromady zadarmo.“

„Ahoj Horáci,“ řekl jsem.

„Čau, chlape,“ řekl pes a podal mi tlapu.

9.

Můj kybernetický průvodce s psím čenichem mě vedl labyrintem jeskyní a chodeb vytesaných ve skále, na jejímž stropě sem tam visel netopýr, někde dokonce vedl kus zrezavělých kolejí, jinde jsme museli přelézat opuštěné polorozpadlé důlní vozíky.

Horác byl daleko menší než já, takže mu nedělalo žádné problémy protahovat se i průrvami, ve kterých já měl naopak problémy velké. Jinak to byl ale skutečně velmi inteligentní pes. Vlastně to žádný pes nebyl, akorát Robinson to implantoval do psího těla – se spoustou dalších nejrůznějších zbytků programů, o kterých usoudil, že by se tomu stvoření mohly hodit. Horác mimo jiné disponoval softwarem šachového počítače Blue Rain 6.

Jeho hlavní osobností však byl pozůstatek útočného viru Clematis 12, který ve své době dokázal na dva dny paralyzovat činnost britských pošt, než se ho konečně podařilo eliminovat francouzským odborníkům, kteří ho poté poslali na bližší zkoumání svým americkým kolegům a nakonec skončil v Cybrainu, kde byl po velmi odborné analýze odložen do skladiště, odkud si ho ukradl Robinson. Nebo spíš mu ho někdo přitáhl výměnou za něco, co měl zase Robinson.

Ten si z něj pak udělal organismus k obrazu svému, to znamená, že z něj vypreparoval všechny útočné instinkty a naopak vpreparoval například ten šachový software a jiné věci pro své vlastní potěšení. Tohle všechno mi Horác vyprávěl normálním lidským hlasem (hlasivky z androida), abych se cestou nenudil.

Po dvou hodinách cesty skalním bludištěm s milionem odboček a bočních chodeb jsem si byl jistý, že bych zpátky netrefil a vůbec jsem nechápal, jak Horác ví, kdy kam máme odbočit a jestli se aspoň on dokáže vrátit.

Vynořili jsme se v prostorné jeskyni nasvícené zvláštním indigovým světlem, které vydávala sama skála. Pět metrů pod námi byla plošina s kolejemi, které vypadaly docela udržovaně.

„Naše nádraží,“ řekl spokojeně Horác a zavrtěl ocasem.

Rozhlédl jsem se. Neviděl jsem nikde žádné nástupiště ani informační terminály, ani žádné překládací roboty.

„Tohle že je nádraží?“

„Není to nádraží. Já říkal, že pouze pro nás je to nádraží. Projíždějí tu vlaky a v tomto místě, v této zatáčce musí vždycky tak zpomalit, že se na ten vlak dá naskočit. Tedy pokud se nejedná o uzavřené vagony, na střeše se mi cestovat nechce. Není se tam čeho držet. Ale v případě nákladních vlaků není problém skočit mezi ty blbosti, co převáží.“

„Ty už jsi tak cestoval?“

„Ještě nikdy... Já nebyl nikdy nahoře v Cybrainu. Mám od Robinsona zákaz.“

„Ani se nedivím.“

„Ale vím, že to tudy jde.“

„Ty chceš vážně odsud skočit na projíždějící vlak?“ zeptal jsem se s údivem.

„Odsud ne. Slezem trochu níž. Vlastně až k těm kolejím. Pak se dá normálně nastoupit.“

„Tak to jsem zvědav.“

10.

Nákladní souprava nás vyplivla na nádraží Toscana 560. Bylo to nákladní nádraží, kde se vůbec nepředpokládal transport čehokoliv živého, a proto jsme tam působili jako naprostá anomálie. Personál byl tvořen hlavně překladači, vozíky, jeřáby, mechanickými rameny, transportními pásy a řetězovými dopravníky. Robot, který přijel na šesti kolech vyložit náš vagon, vůbec nechápal jak to, že se najednou dva z těch předmětů samy od sebe zvedly a vystoupily z nákladní plošiny po svých. Neměl dokonce ani tak inteligentní software, aby na tak nezvyklou věc upozornil své nadřazené nebo ochranku nádraží, které ale tady bylo naštěstí poskrovnu. Zahlédl jsem akorát jednu dvojici ob tři nástupiště dál a jednu pak otočenou zády, na horní galerii.

Horác nikdy neopustil cybrainovské podzemí, a tak na okolí zíral s rozšířenými zorničkami. Oči mu téměř vypadly z důlků. Shodil jsem na zem batoh, který jsem měl až doteďka na zádech, a řekl mu:

„Tak hele, teď si vlezeš tady to toho a já si tě vezmu na záda, jo?“

„Proč nemůžu jít vedle tebe?“

„Za prvé, nesmíš se tady ocitnout nikde sám. Musíme působit jako jednodílná skupina dat, kterou nemají ve své databázi. Musíš být v mé neustálé blízkosti, takže bych nerad, kdyby ses tady vtom zmatku někam zaběhl. No a taky jsem se starýmu Robinsonovy zavázal, že tě vrátím ve stejném stavu, jako jsem si tě půjčil a byl bych velice nerad, kdyby

tě některý z těch bezpečáků odstřelil. A to by určitě udělal neprodleně, jak by ses ode mě vzdálil víc jak na metr či dva. V tom případě se pro jejich čidla okamžitě staneš nebezpečným virem a mám dojem, že pro takové případy mají jenom jedno řešení.“

„Ach jo.“

„A v neposlední řadě také proto, že jakmile by ses ode mě vzdálil, nebo tě nedej bože fakt zlikvidovali, tak já sám se okamžitě stávám jejich dalším terčem. Nebezpečným teroristou. Je to totiž jenom o datech. Potom už totiž i ti roboti dokáží identifikovat moje data, která mají na svých hardiscích zaznamenána jako shluk velmi nebezpečných souborů. Jsem hledaný. Ve tvé přítomnosti, kdy se pro ně stáváme úplně jiným datovým souborem, jsem ovšem v bezpečí, stejně jako ty. Tedy před kyborgy, roboty a androidy. Ne před lidmi, kteří mě poznají vizuálně... Chápeš to trochu?“

„Trochu jo.“

„Takže se v žádném případě nesmíme od sebe hnout.“

„Když myslíš..., ale hlavu mi necháš koukat, jo?“

„Jasně, neboj. Nechci tě připravit o žádné vizuální požitky.“

Horác si vlezl poslušně do batohu a já si ho hodil na záda. Myslel jsem, že bude lehčí. Vážil snad třicet kilo, bestie jedna. Jeho horký jazyk jsem měl připlácnutý na krku, jak mi zíral přes rameno.

Ve spojení s Horácem jsem byl pro místní ochranku absolutně neidentifikovatelný soubor, který ovšem v tomto prostředí neměl co dělat, takže jsem se opatrně proplétal podél zdi mezi těmi všemi mechanismy a snažil se ztratit v místním zmatku a zároveň najít jakýkoliv východ. To se mi podařilo asi po deseti minutách, kdy jsem vpadl do otevřených dveří

v boční stěně. Chodba byla deset metrů dlouhá, označená jako koridor B a zakončená dalšími dveřmi. Uprostřed bylo kus prosklené stěny, za kterou seděla plastová holka s plastovým prefabrikovaným úsměvem a pohledem.

„Toto je pouze pro vstup, pane. Ne pro výstup.“

„Jasně,“ zazubil jsem se na ni a Horácova hlava vedle té mojí také.

„Nastoupil jsem na špatný spoj a asi se ocitl na špatném nádraží. Potřeboval bych půjčit mobil. O ten svůj jsem někde v tom zmatku přišel.“

Tímto jsem ovšem nadělal naprostý zmatek v jej rozkošné androidí hlavě.

„Nerozuměla jsem vašemu požadavku, pane.“

„Mobilní telefon,“ řekl jsem a přidržel si ruku u ucha, aby to pochopila, protože to vypadalo, jako kdyby to slovo nikdy neslyšela.

„Tady žádný mobilní telefon není, pane.“

„Musíte být přece ve spojení s –“

„Mám spojení přes terminál. Nemám mobilní telefon.“

„No dobrá. A je tu vůbec někdo, kdo ho má?“

„Nevím o nikom. Ale ochranka asi ano. Chcete, abych ji zavolala?“

„Není třeba, najdu si ji sám,“ řekl jsem rychle a pokračoval chodbou dál. Další dveře naštěstí byly taky otevřené a my se ocitli v přestupní stanici metra. To už vypadalo líp. Tady bude nepochybně spousta mobilních telefonů.

11.

Ta ženská seděla v kavárně u stolku sama. Prokazatelně člověk. Měla delší rovné hnědé vlasy sčesané dozadu, vysoké čelo a malý nosík nad úzkými rty. Rozhlížela se

kolem sebe těkavýma očima a působila tak trochu jako plachá laň. Před sebou měla šálek kávy, se kterým si neustále otáčela ve svých štíhlých prstech. Otipoval jsem si ji jako zbrusu nový přírůstek do kyberneticko-biologické cybrainovské rodiny.

Moje první posezení ve zdejší kavárně, ve kterých byla k dispozici opravdu jenom káva nebo maximálně čaj, bylo stejné. Vyplašený mladý zajíc hozený do nepochopitelného lesa plného nástrah. A jestli je skutečně nová, tak o mně nemůže nic vědět, a tudíž mně nemůže ani poznat. Tedy pokud v rámci vstupního přijímacího kursu teď nepromítají všem můj portrét přes celou stěnu. Risknul jsem to.

„Dobry den...“

Zvedla ke mně svoje mandlové oči.

„Mohu se na chvilku posadit?“

Jenom němě kývla hlavou a zírala někam za mě, pravděpodobně tam, kde se nacházela Horácova hlava. Musel jsem skutečně působit jako zjevení z jiného světa. Představte si, že by si k vám v kavárně přisedl chlápek se psí tlamou za krkem.

„Vy jste tu asi nová, co?“ prohodil jsem.

„Třetí den,“ řekla téměř nešťastně a střídavě se dívala na mě a na Horáce.

„To znám... Trvalo mi týden, než jsem to tu aspoň částečně vstřebal a některé věci jsem nevstřebal do dneška. Vy máte smlouvu na jak dlouho?“

„Tři měsíce.“

„Tak to máte tak akorát, abyste se tu trochu porozhlídla.“

„Ten pes...“ řekla a pořád na něj zírала jako hypnotizovaná.

„Toho si nevšímejte. Děláme ve speciálním oddělení, jehož

součástí je právě i ten pes. Je tu spousta věcí zdánlivě nepochopitelných, ale až tu budete stejně dlouho jako já, tak vám přijde normální úplně všechno, uvidíte.“

„Vy mě děsíte.“

„To bych nerad.“

„Zapomněli mi říct, čím se tu platí.“

„To mě tenkrát taky. Ničím... tady neplatíte. Všechno je zadarmo, všechno jde na účet podniku. Tedy všechno, to je káva a čaj... A ještě zákusky. Alkohol si tu asi neobjednáte. Nebo to můžete zkusit, ale žádný vám nepřinesou. Nejsou tu na to zavedeni.“

„A jinde?“

„Ani jinde. V celém Cybrainu ani kapka alkoholu ani ničeho podobného. Taky jsem se to dozvěděl, až když jsem tu byl. A to je přitom jedna z věcí, na kterou by vás měli upozornit hned na začátku, a taky by to mělo být v té smlouvě. Ale na to si zvyknete.“

„Nejsem si jistá.“

„Dali vám mobilní telefon?“ zeptal jsem se přímo.

„No jistě. Vám ne?“

„Ale samozřejmě, že ano, ale zapomněl jsem ho na pokoji. Myslíte, že byste mi mohla půjčit ten váš, abych si zavolal?“

„Proč ne? Pokud znáte číslo. Já tam totiž zatím asi žádná čísla nemám. Teda kromě svého instruktora.“

Hrábla do malé žluté kabelky a vytáhla mobil. Já vytáhl pivní tácek od Robinsona a natukal na něj uvedené číslo.

„Díky,“ řekl jsem, ještě než na druhé straně začal zvonit. Napila se kávy.

„Prosím,“ ozvalo se v mobilu.

„Dobrý den, dostal jsem na vás kontakt s tím, že byste

snad mohl mít něco, co sháním. A já mám zase něco, co sháníte vy.“

„Kdo volá?“ ozval se přísný mužský hlas na druhé straně.

„To není důležité. Důležitý je obchod, který vám nabízím.“

„Čeho se to týká?“

„Nemohli bychom si promluvit jinak než přes telefon?“

„Myslíte, že je to obchod, který by mě mohl zajímat?“

„Podle mých informací určitě ano.“

„Tak to asi máte špatné informace, pane... Já nejsem obchodník. Asi vám dali špatné číslo.“

„To mě mrzí. Škoda... Říkali mi, že se s vámi určitě dohodnu.“

V telefonu bylo chvíli ticho. Určitě usilovně přemýšlel, ale stejně nemohl nic vymyslet, i kdyby se snažil sebevíc. Nevěděl, kdo volá. Přesto zvědavost zvítězila.

„Koneckonců nebráním se krátké osobní schůzce, jestli máte skutečně co nabídnout.“

„Jistěže mám.“

„Ovšem já toho k nabízení moc nemám.“

„Nevadí... Přesto si myslím, že schůzka by mohla být pro nás oba velmi užitečná.“

„Co takhle kafe Tenerife?“

„Neznám, ale pokusím se ho najít.“

„Je to kousek od Closbury 605/K. Západní část.“

„Najdu to. Kdy tam budete?“

„Za dvě hodiny?“

„Zkusím to stihnout. Jak vás poznám?“

„Předpokládám, že ten, co mi volá, je člověk. Androdi ani kybernetické stroje obchody neuzavírají. A já jsem také člověk. Takže tam budeme jediní dva lidé.“

„OK... Budu...“

12.

Closbury 605/K byla jednou z těch novějších částí Cybrinu, aspoň co jsem slyšel, protože jinak byl vlastně celý Cybrain nový, tedy vyjma jeho podzemních částí, které kdysi tvořily jeho původní základ, na jehož pilířích vyrůstal ten dnešní. Dostali jsme se tam po dvou přestupech supermoderního metra.

Kavárnu Tenerife jsem pak našel také celkem snadno díky dokonalému informačnímu systému všude kolem. Cestou jsme potkali asi šest bezpečnostních hlídek, ale ani jedna si mě nevšímalá, přestože dvě z nich se po Horácovi udiveně ohlédly. Byli jsme ovšem ve veřejné zóně, takže neměly motivaci nás kontrolovat.

Kavárna zařízená v high-tech stylu byla poloprázdná. Dva androidi v úřednických kombinézách a tři plastové dispečerky sekce H, jak měly uvedeno na visačkách svých slušivých šedivých úborů. A Francesco Bellini, který byl v tomto sterilním aseptickém prostředí nepřehlédnutelný, stejně jako já s tím rozšklebeným psím čumákem za krkem.

„Dobrý den,“ řekl jsem a posadil se k jeho stolku v samém rohu kavárny. Byl vysoký, v bílé košili s úzkým límečkem a šedomodrou proužkatou vázankou. Dokonale upraven, dokonale oholen. Jeho ředitelská či náměstkovská funkce z těch jeho šedivých očí přímo čišela. Úzké rty pod obřím nosem, nakrátko ostříhané tmavé vlasy s pěšinkou přesně uprostřed.

„Dobrý den, předpokládám, že vy jste ten telefonát,“ řekl mi na uvítanou.

„Jo, to jsem já.“

„Ten pes je kvůli ochrance?“

Byl chytrý. Pálilo mu to.

„Jasně.“

„Stejně ale máte docela odvahu, pane Honbergu,“ řekl pak s ledovým klidem a mně přeběhl mráz po zádech. Ale vlastně nebylo co řešit. Byl člověkem stejně jako já a nějaký Horác ho nemohl oblafnout. Při jeho postavení byl nepochybně velmi dobře informován a musel mě poznat, i kdybych měl na sobě ovčí deku a srnčí hlavu.

„Nic jiného mi nezbyvá, pane Bellini.“

„Takže představování máme za sebou,“ řekl a opřel se do židličky. Chvilku jsme se jen tak pozorovali a potom řekl: „Stejně ale nechápu, kde berete tu jistotu, že teď nezvednu telefon a nezavolám jim.“

„Jistotu samozřejmě nemám, ale za to mám v kapse glocka, a kdybyste to zkusil, tak vám prostřelím břicho.“

„To klidně zkuste. Jestli máte skutečně glocka, tak musíte vědět, že byste mi způsobil nanejvýš čistý průstřel, který bych asi jednu minutu cítil pouze jako drobnou popáleninu, nic víc. Můžete mě tím svým glockem prostřílet třeba jako řešeto a bude vám stejně k ničemu.“

„Vidíte, a to je právě ten můj problém,“ řekl jsem.

„Jaký problém?“

„Problém toho glocka. Jak jste správně naznačil, je mi tady úplně na nic. Potřeboval bych něco lepšího, co by mi na nic nebylo.“

„Aha... A co s tím vaším problémem mám společného já?“

„Možná byste mi ho pomohl vyřešit.“

„Nejste jenom terorista, pane Honbergu, ale také blázen.“

„Možná. Ale slyšel jsem, že dokážete ocenit dobrý obchod.“

„Od koho jste to slyšel?“

„To je jedno. Každý máme své zdroje a není předmětem této schůzky je prozrazovat.“

„Pokud je tomu tak, tak mě těší, že jsem vás poznal, ale tím považuji naši schůzku zároveň za skončenou.“

Byl to paličák, ale nijak mě to nerozhodilo. Chtělo to jenom čas a netlačit na pilu.

„Starý pan Robinson se zmínil...“ řekl jsem po chvíli.

„Ach tak... Takže odtud vítr vane.“

„Přesně odsud.“

„Vypadá to, že starého Robinsona budu muset nechat nadobro odsunout do eliminační zóny. Začíná být velice nebezpečný.“

„Nemyslím si, že by to byl dobrý nápad. Možná právě naopak. Možná by náš společný známý pan Robinson právě pro vás mohl být velice cenný.“

„Čím proboha? Že vykládá na setkání nějaké blbosti o mně?“

„Ne... Tím, že mě za vámi poslal. Jak jsem říkal, jde výhradně o obchod, ve kterém mě vy ani pan Robinson vůbec nezajímáte. A pokud má jít o obchod, měl by být pro obě strany výhodný. Takže si řekněte cenu, a jestli se dohodnem, tak se rozejdem a už o mně nikdy neuslyšíte. A z mých úst o vás pochopitelně také nikdo nikdy neuslyší. Navíc v mém případě si můžete být mou diskrétností naprosto jist. Ostatně, i kdybych se zbláznil a vykřikoval nesmysly, tak mi stejně nikdo nebude věřit. Vy jste vysoce postavená figura a já zločinec z podsvětí.“

Neříkal nic. Přemýšlel. Asi dvě minuty. Potom řekl: „Takže vy si myslíte, že já mám něco, co chcete vy. A zároveň si myslíte, že vy máte něco, co chci já.“

„Tak nějak to asi bude. Zbývá specifikovat naše vzájemné požadavky.“

„Vaše požadavky jsou mi zcela jasné, pane Honbergu. Jde vám o zbraňové systémy použitelné i tady v těchto částech Cybrainu. Chcete zlikvidovat nějakého člověka. Už to samo o sobě je alarmující a měl bych okamžitě zavolat ochranu.“

„Dejme tomu, že to potřebuji vyloženě k sebeobranným účelům.“

„Teď sám nevěříte tomu, co říkáte.“

„V každém případě se vás nebudu ptát, na co chcete to, co po mně budete chtít vy. O tom přece obchod není.“

„Nemáte to, pane Honbergu.“

„Co není, může být.“

„Penthodyn,“ řekl, a já vůbec nechápal, o čem mluví.

„Aha.“

„Proxyfon, Fentanyol, Prenorfyn...“

„Nejsem si jist, jestli to mám ve své nabídce, ale prozkoumám to.“

„Spirituálně-mystické simulátory, falešné neurotransmitery, trankvilizery, hyperstimulátory.“

„Myslíte něco jako kokain,“ řekl jsem.

„Něco jako, ale opravdu jenom něco jako. Tohle je o třídu jinde.“

„Víte..., vlastně by mě to ani nemuselo zajímat, ale čistě ze zvědavosti. Pořád nechápu, jestli to fakt funguje. Když váš mozek ve skutečnosti leží někde úplně jinde a nikdo mu ten skutečný kokain nepodá, jestli tady tento virtuální, vlastně datově digitální...“

„... o tom nepochybuje ani vteřinu. Stokrát. Co stokrát, tisíckrát lepší, než kdybych si ho tam někde nahoře sku-

tečně píchnul do žíly. Stejně se mi tam pak pomocí chemických reakcí převede na elektrické impulsy, které dráždí určitá centra v mozku... Tady je to přímo v těch impulsech, ale ještě daleko vynalézavějších, než ty ve skutečném světě vyvolané pravým heroinem, pravým crackem. Je to něco úplně jiného.“

Když mi to vyprávěl, leskly se mu oči, jako by už byl opravdu nadrogovaný.

„No dobrá. Tak jo, když myslíte. Budu si to ale muset napsat na papírek, protože tyhle názvy mně nic neříkají.“

„Zapište si to na harddisk, žádný papírek si psát nebudete.“

„Jak myslíte.“

„A jestli spoléháte na to, že to má starý Robinson někde ulité ve skříni, tak na to rovnou zapomeňte. Nikde v podzemí se to nevyskytuje.“

„Mohu se tedy ještě zeptat, kde se to vyskytuje?“

„Tady nahoře.“

„No dobrá...“ řekl jsem klidně, jako by to se mnou vůbec nic neudělalo a jako bych s tím počítal.

„Sektor HK 456/78. Pracovně tomu říkáme Lékárna. Jsou to zcela nové látky, které se testují pro výrobu nových virů.“

„Asi jsou jen na předpis, co?“

Zasmál se.

„Ani na předpis.“

„Přesto asi znáte někoho, kdo je schopen vám je dodat.“

„Pochopitelně. Ale ve velmi malém množství a trvá to hodně dlouho, než se to podaří vynést a nějak zakamuflovat. Ve vašem případě, tedy jestli skutečně chcete to,

co jsem říkal, tak by šlo o daleko větší množství... A to jednorázově.“

„Potom mě napadá jeden jediný možný způsob.“

„Správně. Ale vy to zvládnete. Vy jste pro to jako dělaný, pane Honbergu. Podle toho, co jsem o vás slyšel, byste s tím nemusel mít problém.“

„Možná by pomohla nějaká záloha. Aspoň pistole.“

„Nebude žádná záloha. Možná to nepřežijete a já vyjdu naprázdno.“

„No dobrá. Ozvu se, jakmile to budu mít.“

„A nevolejte mi ze svého mobilu.“

„Žádný nemám, buďte v klidu. Tak naivní zase nejsem.“

13.

Zpátky jsme s Horácem cestovali úplně stejným způsobem jako tam, takže nákladní vlak, který na lince mezi body LHY454/155 a NB 454/7891 musel projet podzemní jeskyní, kde v zatáčce zpomalil, a my vyskočili, nebo lépe řečeno docela pohodlně vystoupili.

Celou cestu jsem přemýšlel, jestli mě náhodou ctihodný pan Bellini nechce podrazit. Určitě je na mě vypsána docela slušná odměna. Takže mohl dát hlášku, že se chystám vyloupit tu jejich Lékárnu, a oni tam mohli poslat četu obrněnců včetně tanků a počkat si na mě. Jenže to mi moc nedávalo smysl. Kdyby mě chtěl udat, tak to mohl udělat přímo z té kavárny. Můj slavný glock byl skutečně proti jeho organismu zcela neškodný. I když možná, kdybych mu do hlavy vyprázdnil celý zásobník, mohl by mít problémy. Ale asi by stejně přežil.

Budu to muset risknout. Ostatně mi nic jiného nezbývá.

14.

Miakayla seděla za stolem, před sebou láhev vodky či čeho a v očích zvláštní vyčítavý výraz. Možná jsem to nakonec všechno posral víc, než jsem chtěl. Chvilku jsme na sebe jenom tak civěli a pak já konečně řekl:

„Takže jsi přežila.“

„Šišky přežila.“

Ulevilo se mi. Byla to tatáž Miakayla, jako před tím. Nic jiného mi na to totiž odpovědět ani nemohla.

„Co je tohle, proboha?“ zeptala se a ukázala na svou hrud.

„Promiň, ale tělo Angeliny Jolie nebylo k dispozici a Keira Knightleyová byla nad mé finanční možnosti.“

„Já věděla, že na tohle jsi přišel ty.“

Do alchymistovy kuchyně se přikolébal starý Robinson a Katalyn, které se okamžitě rozzářily její červené oči do rubínových drahokamů.

„Povedlo se to, Gregu... A je to fakt zase naše Miakayla.“

„Jste fakt špička ve svém oboru, Robinsone,“ poklonil jsem se mu.

„Šišky špička. Kdyby byl fakt profík, tak mě nikdy nenaroubuje na tohle příšerné tělo.“

„Copak? Málo ohebné?“ zeptal jsem se a posadil se ke stolu. Horác odběhl někam za závěs a Robinson přinesl další tři skleničky a nalil všem.

„Sám jsem tomu moc nevěřil,“ zaskřehotal.

„Ale ta hlava, to byl parádní kousek. Úžasné vitální schopnosti, úžasná adaptabilita.“

„Doufám, že jste ji nějak moc nevylepšoval.“

„Jak to myslíš?“

„No třeba jako Horáce tím šachovým softwarem.“

„Na hlavu jsem vůbec nesahal. V tomto případě šlo opravdu výhradně o bezchybné motorické schopnosti.“

„Na ty já vám seru,“ ozvala se zase Miakayla a hodila do sebe panáka.

„Co si pamatuješ?“ zeptal jsem se.

„Všechno... Všechno, co se odehrálo tady v Cybrainu.“

„Takže?“

„Takže nic, co bylo před tím.“

„Jasně,“ přidal se Robinson, „to, co bylo před tím, jí zůstalo v mozku v nevadské poušti. A ten je nenávratně pryč. Všechno co zažila tady, bylo automaticky zálohováno ještě pro potřeby Cybrainu.“

„Co znalosti?“ zeptal jsem se ho.

„Všechny co potřebovala tady, má. Vlastně má všechno. Chybí jí akorát vzpomínky z dětství.“

„To je blbost. Chybí mi vzpomínky i těsně před tím, než jsem se sem dostala. Stejně jako byla vymazána paměť tobě, tak teď chybí mně. Jenže ty jsi měl jen čtyřměsíční mezeru. Já ji mám daleko větší. Nevím ani pořádně, čím jsem byla.“

„Když tak ti to ve volném čase mohu povyprávět. Alespoň dle toho, co jsi stihla sdělit mně. Byla jsi nějakou bláznivou profesorkou na matematicko-fyzikální fakultě.“

„Nekecej.“

„A chtěla ses zabít. Jenže ještě před tím jsi podepsala smlouvu s Cybrainem. Zabít se prý můžeš až potom. Chtěla jsi prostě vypadnout z toho světa.“

„Což se mi teda, jak vidím, nakonec podařilo. A jak to tak vypadá, tak asi navždycky.“

Nekomentoval jsem to. Měla pravdu.

„Proč jsem se sakra chtěla zabít?“

„Měla jsi nehodu. Autonehodu. Řídila jsi a nezvládla jsi to. Zakalil při tom tvůj manžel a dcera, ztratila jsi smysl života. Vypadla jsi do Cybrainu. Tvá smlouva je na půl roku. Takže vyprší asi za měsíc.“

„Za měsíc mě měli odpojit?“

„Přesně tak.“

„A já se měla probudit v blbé nevadské poušti. A měla jsem odejít domů.“

„Jasně.“

„A tam si uvázat na lustr provaz, vystoupit na židličku a potom skočit.“

Nikdo z nás nic neříkal.

„Místo toho jsem skočila z nějaké pitomé galerie v kybernetickém světě na vojenském soudu ve Washingtonu.“

„Ano.“

„Takže mě už teď vlastně ani odpojit nemohou. Vlastně jsem se od Cybrainu osvobodila. Jsem svébytná bytost, která na něm není nijak závislá. Jako Katalyn, jako tady Robinson. Jsem úplně nové kybernetické stvoření, které může cestovat všude po síti... Tedy než ho eliminuje nějaký antivir nebo šílený hacker...“

„Asi jo...“

„Ale ty jsi přežil, Gregu.“

„Omlouvám se,“ řekl jsem.

„Ty bláho... Tak jsem to nemyslela. Myslela jsem to tak, že ty jsi na tom stejně, jako jsi byl, takže pořád tě ještě mohou odpojit, anebo se taky pořád ještě můžeš vrátit zpátky na Zemi a žít si zase svůj život.“

„To asi těžko. Do toho normálního světa se vrátit stejně nemohu.“

„Katalyn mi říkala, že se jí podařilo zachránit ten spis, pro který jsme tam byli.“

„Jo, to sedí. A možná by bylo lepší, kdybych jej nikdy nečetl. Bylo to všechno k hovnu... Ale mohlo mě to taky napadnout hned. Hned jak se to na začátku začalo kurvit... Už to samo o sobě bylo podezřelé. Měl jsem se na to všechno vykašlat. Mohla jsi být v pořádku a aspoň ty ses mohla vrátit tam, kam patříš.“

„Já nikam nepatřím a nepatřila jsem nikam ani před tím. Sám jsi říkal, že jsem to chtěla skoncovat.“

„Možná bys po pobytu v Cybrainu na to všechno měla jiný názor. Jiný pohled.“

„To už teď neřeš. To nejde nijak ověřit.“

„A taky tam zařval Ron, který si to také vůbec nezasloužil. A taky jenom kvůli mně a kvůli tomu posranýmu spisu, který jsem neměl nikdy číst.“

„Jdi do prdele... Vždycky jsi byl pesimista, ale už mě s tím fakt vytáčíš. No tak co? Tak jsi byl odsouzen k smrti. No a? Pořád ještě žiješ, tak co blbneš?“

„Jo... Ještě žiju. Tady... A jakmile bych se ocitl venku, tak mě čeká elektrické křeslo nebo jehla.“

„Ty bláho, na to se vykašli, Gregu. Plácáš úplný nesmysly. Katalyn totiž taky říkala, že ty čtyři měsíce, které jsi pořád hledal ve své paměti, jsi konečně našel.“

„Jo, paměť se mi skutečně vrátila.“

„Tak povídej... Katalyn mi to totiž líčila poměrně zmatečně a nevím z toho ani hlavu ani patu.“

Odněkud přiběhl Horác, a zeptal se, jestli si někdo z nás nechce zahrát šachy. Robinson ho zahnal, ať neotravuje.

„Vojenský soud ve Washingtonu mě odsoudil k trestu smrti,“ řekl jsem potom.

„Jo, to jsem ještě pochopila. Já chtěla vědět, jak k tomu došlo.“

„Jak k tomu došlo, to byla přesně ta část paměti, kterou mi ty svině vymazali, nebo se o to aspoň snažili. Ale když jsem pak viděl fotky v tom spisu, tak se mi najednou všechno začalo vracet a najednou jsem to viděl úplně přesně až do těch nejpodrobnějších detailů.“

„Tak už to neokecávej a spusť.“

„Logistická základna americké armády v Iráku, v Baharathúmu. Velel tomu nějaký Stomayer. Kapitán. Já měl parťáka, Jeffa Barnyho, který tomu Stomayerovi přišel na drsný černoty. Obchodoval s domorodcema. A to nejen s těma, co byli na naší straně, ale i na té opačné.“

„Docela svině.“

„Jo. Měnil naše zbraně za diamanty a drogy. Obrovský byznys. Neuvěřitelně obrovský. Barny mu na to přišel. Jenže to nehlásil na žádná vyšší místa, jelikož si myslel, a asi zcela oprávněně, že v tom možná jedou taky. Tak to řekl aspoň mně.“

„To si pomoh,“ prohodila Miakayla.

„Jo, to jsi řekla přesně. Pomoh si k vlastní smrti... A k mé vlastně taky a ještě několika dalších nic netušících lidí.“

„Pokračuj. Zatím je to hezká story.“

„Já o tom všem dva dny přemýšlel a pak zašel za Stomayerem.“

„Tvé nápady někdy hraničí s šílenstvím, Gregu.“

„No dobrá, teď už to vím taky a teď už je to jedno. Zašel jsem teda za Stomayerem, ať toho jakože nechá, že se proslýchají nějaký drsný věci a on že v tom hraje hlavní roli.“

„Co on na to?“

„Zuřil... Zuřil a poslal mě do prdele.“

„To by mě fakt zajímalo, cos asi čekal.“

„Samozřejmě říkal, že to jsou všechno žvásty a chtěl vědět, od koho to mám, což jsem mu samozřejmě neřekl.“

„Konečně aspoň malý fragment rozumného úsudku.“

„Ale asi ho to stejně napadlo. Takže pak už měl jenom jeden jediný problém. Ne ten, jak to skončit, ale ten, jak zlikvidovat mě a Jeffa.“

„Jestli si myslíš, že měl na výběr, tak tě mohu ujistit, že neměl, když jsi to takto zprasil.“

„Udělal to v malé vesničce. Jeli jsme tam na kontrolu, jelikož jsme měli hlášku, že den před tím tam projela teroristická protivládní buňka. Jel jsem já, Jeff a právě Stomayer, který normálně na tyto mise nejezdil, ale ten den prostě s námi vyrazil, což už samo o sobě bylo velmi neobvyklé a taky mě mohlo napadnout, že je za tím nějaká levota.“

Projeli jsme celou vesnici, kde bylo totálně mrtvo, a nakonec zastavili se svým jeepem u jednoho z těch baráků, že se zeptáme co a jak. Já s Jeffem jsme šli dovnitř a Stomayer měl hlídat venku u jeepu. Klasická chudá irácká rodina, ženská, tři nebo čtyři děti, muž, pes. Byli vyděšení, ale my je ujišťovali, že všechno je v pohodě a že proti nim nic nemáme, že nás zajímá někdo úplně jiný. Ale pak za námi přišel dovnitř Stomayer a chtěl půjčit můj samopal s tím, že u toho jeho se mu zasekl zásobník a že tam venku nechce hlídkovat jenom s pistolí.

Bez řeči jsem mu ho dal, protože bylo evidentní, že v té chatrči nikdo ozbrojený není. No, a když odcházel, tak se ve dveřích otočil a ze své pistole na mě několikrát vystřelil. A pak to všeho pokropil tím mým samopalem. A když říkám všechno, tak tím myslím všechno. Prvně Jeffa, a pak

i všechny ty děti a jejich rodiče. Normální masakr, krvavá lázeň. Mělo to vypadat tak, že jsem se prostě zbláznil a začal v jakémsi amoku střílet kolem sebe a on tam pak vběhl a v sebeobraně mě zastřelil svou pistolí.“

„Svině...,“ zahuhlal Robinson.

„Řízením nějakého zvláštního osudu jsem ale přežil, na což se přišlo až ve chvíli, kdy Stomayer zavolal posily a záchranářský vrtulník. Musel z toho být sám na větvi, že to takhle zprasil, ale už se nedalo nic dělat. Nemohl mě tam dodělat před těmi ostatními. Takže záchranka mě odvezla. V kómatu. Neprobudil jsem se ani v polní nemocnici v Iráku, ani po převozu do Států.

Mezitím vyšetřovací komise samozřejmě potvrdila Stomayerovu verzi a já byl vojenským soudem bez milosti odsouzen k smrti.“

„To je docela hustý,“ řekla Miakayla.

„Nevím, jak to přesně chodí, jestli mohou vykonat popravu, když je odsouzený v kómatu, vlastně ani nevím, jestli ho mohou odsoudit. Možná měli chybu ve spisu, anebo mě osolili v nepřítomnosti, nebo na to přišli pozdě, prostě v každém případě rozsudek nabyl sice právní moci, ale možná se čekalo, až se proberu. Aby mě mohli zabít, což samo o sobě je docela paradoxní, ale tak to prostě je. Anebo už někdo z toho komplotu prostě myslel opět dopředu. A dokázal to už nějak zařídit. Prostě jedna chytrá hlava přišla na spásnou myšlenku, že když už pro americké úředníky ani pro vojenskou správu vlastně neexistuji, a přesto tam ale někde ležím, tak proč mě nevyužít. Pochybuji, že to šlo oficiální cestou, ale někdo si asi na mě chtěl opět nahrabat nějaký prachy. Takže můj mozek pronajali Cybrainu. Proto jsme nikde nemohli najít

žádnou smlouvu, kterou bych podepsal, protože jsem skutečně nikdy žádnou nepodepsal. Podepsal ji za mě nějaký úředník nebo major z ministerstva obrany, nebo možná přímo ten soudce od vojenského soudu. Armáda totiž platí Cybrainu obrovské částky za pronájem počítačového času toho jejich systému, takže bylo hodně lákavé pronajmout jim další mozek bez toho, že by jim ho Cybrain účtoval. No a to je celý.“

„No to je fakt moc hezký příběh,“ okomentovala to Miakayla.

„Takže jediný důvod, proč jsi odnesl mou hlavu –“

„Odnesla ji Katalyn. Mě by to nikdy nenapadlo,“ řekl jsem trochu zahanbeně.

„No dobrá, tak Katalyn. Takže jinak... Jediný důvod, proč jsi mi sehnal toto skvělé tělo je ten, že ses s tím nesmířil a že jim to chceš nechat vyžrat. A myslíš si, že já ti v tom budu něco platná.“

„Těžko jim to nechám vyžrat, když já jsem tady a oni tam. Ale chci to nechat vyžrat aspoň tomu zkurvenému Kershamovi tady, který o tom musel vědět. Který dobře věděl, že já nikdy žádnou smlouvu nepodepsal, a hrál na mě stejnou habaděru jako oni.“

„Počkej..., počkej. To by pro ně bylo příliš jednoduchý. Ty se chceš na ně fakt vykašlat?“

„Panebože, a co mohu dělat jiného? Nepředpokládám, že by kapitán Stomayer pronajal svůj mozek Cybrainu a někdy se dostal sem, kde bych si to s ním mohl vyřídit.“

„Tak si to s ním vyřídiš tam, ne?“

„Tam asi těžko, protože i kdybych se ještě někdy dostal tam, a já myslím, že ty kurvy podepsaly s Cybrainem smlouvu na dobu neurčitou, ale dejme tomu, že bych se tam zpát-

ky skutečně někdy dostal a dokonce se i probral, tak prostě bude vykonán rozsudek smrti, to je celý.“

„No, když tě tak poslouchám, tak vidím, že jsi udělal moc dobře, že jsi mi sehnal to tělo, i když stojí za hovno. Protože jestli to je tak, jak říkáš, tak by byl přímo smrtelný hřích nechat je jenom tak dožít.“

„Tys to asi nepochopila, Miakaylo. Oni jsou nahoře, tam v tom normálním světě.“

„No vždyť... A ty si myslíš, že jsou pro tebe odsud nedosažitelní?“

„Panebože, i kdybych si sehnal to největší dělo, jaké v Cybrainu existuje, pořád je mi to na hovno... Pořád tu budu jenom jako soubor dat, digitálních dat, který nemá žádné fyzikální účinky na svět, ve kterém žijí oni.“

„Hele, tobě to fakt snad vůbec nemyslí. Soubor dat je dneska daleko nebezpečnější než to největší dělo. Stačí ta data jenom nasměrovat správným směrem. A ty jsi v systému, který ta data umí ovládat a také směřovat.“

II. KOMPLETACE VYBAVENÍ

15.

Changův bar Na konci mostu byl pro nás ideální základnou. Chang nás pořád obsluhoval, jako bychom byli jeho nejváženější hosté. A těmi jsme asi opravdu byli, protože pořád ještě doufal, že mu nakonec najdeme jeho ztracenou ruku. Samozřejmě, že Robinson by mu mohl implantovat jinou, stejně jako Katalyn, ovšem Chang se upjal na tu svou a o žádné jiné nechtěl slyšet. Asi to bylo jenom kvůli tomu vytetovanému obrázku ženského přirození na předloktí. Jinak jsem si to nedovedl vysvětlit. A Chang věděl, že jestli ji někdo v tomto šíleném světě může skutečně najít, tak jsme to my, jelikož se dostaneme téměř všude.

Já o tom splnění slibu, který jsme mu dali, silně pochyboval, protože naší prioritou bylo něco úplně jiného než hledat Changovu potetovanou ruku, a navíc tu nebyla záruka, že ji už dávno nemá implantovanou někdo jiný, komu také chyběla a komu se také moc líbil ten Changův obrázek. Nicméně Chang nám věřil a nikdo z nás mu to nerozmlouval, takže jsme měli pití a střechu nad hlavou zadarmo.

U Changa v baru jsem také Miakayle popsal stávající situaci. Máme možnost sehnat velice výkonné zbraně, úplně jiné úrovně, než je nám schopen poskytnout Robinson či Chang. Ale za tím účelem je třeba vyloupit Lékárnu a poskytnout

panu Francesku Bellinimu prášky, za které on nám obstará požadované zbraně včetně munice. Zbraně, které dokáží sejmout i Kershama.

Miakayla mi sdělila, že kdyby ona byla mnou, tak že by se prvně snažila pomstít těm venku, těm, co mě sem vlastně dostali, a teprve potom sundat Kershama. Ovšem s tím jsem nesouhlasil. Zaprvé mě v tuto chvíli vůbec nenapadlo, jak dosáhnout na ty, co jsou venku, a i kdyby Miakayla na něco přišla, byl jsem příliš posedlý pomstou a Kershama byl prostě nejbližší. Kershama byl v tomtéž systému jako my, a tudíž velmi snadno dosažitelný, i když jsem si uvědomoval, že i toto bude velmi relativní, protože jako vysoce postavená figura a profesionální instruktor nebude zase tak snadné jej dostat. Ale prostě byl nejbližší.

Miakayla mi to nevymlouvala. Řekla, že je to stejně už od začátku moje akce a ona sama prý nemá žádný problém zadupat Kershama do země. Už jenom kvůli tomu, jak snadno nechal oddělat Rona, který nám teď děsně chybí a kterého stejně budeme muset někým nahradit, pokud se budeme chtít vypravit za hranice Cybrainu, jako že určitě budeme. Přesto by, údajně v mém vlastním zájmu, nechala Kershama až nakonec.

„Takže se teď soustředíme na Lékárnu,“ řekl jsem.

„Jasně. Máš nějaký plán?“

„Plán nemám žádný a vůbec mě nenapadá, jak to provést. Nevím o ní vůbec nic. Nevím, jak je chráněná, jaký má zabezpečovací systém, jakou ochranu, jak funguje.“

„To nebude problém zjistit. A dokonce bych si tipla, že moc chráněná nebude, protože vzhledem k tomu, že leží téměř v samotném centru Cybrainu, kde se nepředpokládá žádný vetřelec nebo někdo, kdo by mohl na tento objekt

zaútočit, tak vůbec nevidím důvod, proč by byla nějak zvlášť speciálně chráněná.“

„Jsou tam výjimečné produkty.“

„No jasně. Ale nikdo je nechce.“

„Bellini jo. Ten je výjimka a díky bohu za ni. Ovšem Bellini zase nemá dost odvahy ji vyloupit.“

„Ostatně nikdo tady nemá odvalu k ničemu, co by zaváňelo porušením smlouvy a tím pádem i očesáním honoráře. Ti, co jsou napojení, si sem přišli vydělat peníze, nic jiného. Nemyslím si, že by to bylo nějak zvlášť chráněné.“

„No dobrá. Budeme tomu muset věřit. Je to někde v –“

„Vím přesně, kde to je,“ řekla Miakalya. „Mám to ve své databázi ještě z doby, kdy jsem v rámci instruktáže procházela školením po celém Cybrainu.“

„Nekecej...“

„Konkrétně v té Lékárně jsem samozřejmě nikdy nebyla, ale vím přesně, kde je. Vyčihnem si transportní vlak.“

„Prosím?“

„Lékárna vznikla daleko později než centrum, takže nejsou vedle sebe. Už se tam nevešla, takže sem tam se musí z centra do ní něco dopravit. Myslím, že to bude nejjednodušší cesta. Vlak.“

16.

Vzal jsem si od Katalyn samopal, který sebrala bezpečákovi na náraží Westline 6, a Miakayle dal svého glocka. Katalyn se podařilo na Changovi vydyndat jeho poslední čtyři útočné granáty. Samozřejmě pro oblasti, do kterých jsme měli namířeno, to nebylo nic moc, ale lepší než nic. Navíc jsme nepředpokládali, že půjdeme ihned do akce, ale že si to prvně očihnem formou pozorování a zaznamenávání

režimu celého zařízení, na základě kterého teprve vypracujeme nějaký proveditelný plán.

Vzali jsme s sebou opět Horáce, ale tentokrát jenom proto, aby nás dovedl do té jeskyně s kolejemi, kde jezdí jeden z vlaků, na který se dá naskočit. Rozhodně jsme ho nechtěli tahat s sebou nahoru. Ostatně to ani nebylo třeba, protože pro krytí a znemožnění identifikace naší skupiny jsme tentokrát měli Katalyn. A ostatně Miakayla už také není čím bývala, jelikož měla díky novému tělu asi tak z devíti desetin změněna data. Jediný nezměněný jsem byl tedy já, a pokud se budeme držet ve skupince, neměl nikdo šanci nás identifikovat. Vyjma lidí, pochopitelně, kterým se budeme muset jako vždy vyhýbat.

Cesta nám také nešla tak rychle jako mně prvně jenom s Horácem, protože Miakayla, zvykající si ještě pořád na své nové tělo, měla velice nejisté pohyby. Přestože tělo Japonky bylo mladší, pružnější a hbitější než její původní, nedokázala ho ještě tak dokonale koordinovat a její chůze byla poměrně křečovitá až kostrbatá, jako z počátků černobílého filmu. Ale učila se docela rychle.

Náš nástup na soupravu proběhl bez problémů a v pohodě. Zamávali jsme Horácovi, který zůstal sedět na skále s tím, že tam na nás počká, jinak bychom asi zpátky netrefili. Slíbili jsme mu, že víc jak den se určitě nezdržíme.

Jestliže náš nástup byl v pohodě, vlastní cesta se pak absolutně nepředvídatelným způsobem zkomplikovala hned za první zatáčkou. Ukázalo se, že vagon, na který jsme se dostali, nebyl zrovna tou nejlepší volbou. Prostě jsme neměli šťastnou ruku. Když vlak nabral opět standardní rychlost, v přední části vozu se to, o čem jsme si mysleli, že je turbína, začalo hýbat a nakonec se ten zvláštní překomplikovaný

stroj rozložil do čtyř nesouměrných částí a bylo evidentní, že to žádná turbína nikdy nebyla. Bylo to něco čtyřdílného, zapasovaného do sebe pouze pro ten převoz a co teď nějakým způsobem ožilo.

Nejspíš jsme to nevědomky aktivovali my naší přítomností. Možná to bylo citlivé na jakoukoliv přítomnost inteligentního softwaru, nebo naopak na jakýkoliv vir. Přitom každá z těch částí byla úplně jiná, něco jako robotičtí pracvní ještěři, jeden se čtyřmi chapadly, druhý s teleskopickými vrtáky na trupu, další s razíci hroty na zádech a přijímacími parabolami na hlavě, i když to žádná hlava nebyla, spíš polygonální útvar obložený maticemi. Jedno kloubové rameno se začalo natahovat směrem k nám. Miakayla se podívala dozadu. Přeskočit na další vagon bylo nemožné. Mezery byly příliš velké a rychlost teď už zase vysoká.

„Proboha, co to je?“ zašeptal jsem.

„To nevím, ale můj glock je v tomto případě úplně na hovno. Sestřel to ty.“

„Cože?“

„Říkám ti sestřel to, než bude pozdě.“

„Takového mamuta? A kterého z nich?“

„Máš samopal od cybrainovské hlídky. Mělo by to fungovat.“

Ještě než to dořekla, zdánlivě neohrabané rameno vyjelo proti nám. Sehnuli jsme se na poslední chvíli. Prosvištělo nám nad hlavami a hned po té se okamžitě vrátilo, jako by bylo na gumičce. Bylo neuvěřitelně rychlé.

Odjistil jsem samopal a vypálil krátkou dávku. Před námi se rozehrálo obrovské divadlo bílých jisker a kolem nás začaly lítat kusy kovu. Katalyn vedle mě dostala něčím zásah a svalila se na záda. Naštěstí ale nespadla z vozu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.